

عنوان مقاله:

اثر ارتزهای بافت دار پا بر فرکانس فعالیت الکتریکی عضلات اندام تحتانی، زمان اتکا و راحتی افراد بالای ۵۵ سال حین راه رفتن

محل انتشار:

مجله دانشگاه علوم پزشکی گرگان، دوره 23، شماره 1 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

عارفه مختاری ملک آبادی - *M.Sc in Sport Biomechanics, Faculty of Educational Sciences and Psychology, University of Mohaghegh Ardabili, Ardabil, Iran*

امیرعلی جعفرنژادگرو - *Associate Professor, Department of Physical Education and Sport Sciences, Faculty of Educational Sciences and Psychology, University of Mohaghegh Ardabili, Ardabil, Iran*

محسن برغمدی - *Associate Professor, Department of Physical Education and Sport Sciences, Faculty of Educational Sciences and Psychology, University of Mohaghegh Ardabili, Ardabil, Iran*

عباس معمارباشی - *Professor, Department of Physical Education and Sport Sciences, Faculty of Educational Sciences and Psychology, University of Mohaghegh Ardabili, Ardabil, Iran*

خلاصه مقاله:

زمینه و هدف: گیرنده های حس عمقی در کف پای سالمندان کارایی کمتری دارند و تقویت و تحریک این بخش می تواند منجر به کاهش خطر افتادن در آنان گردد. یکی از شیوه های تقویت گیرنده های حس عمقی در این افراد استفاده از کفی بافت دار است. این مطالعه به منظور مقایسه اثر ارتزهای بافت دار پا بر فرکانس فعالیت الکتریکی عضلات اندام تحتانی، زمان اتکا و راحتی افراد بالای ۵۵ سال حین راه رفتن انجام شد. روش بررسی: این مطالعه شبه تجربی روی ۱۴ زن و ۱۴ مرد در محدوده سنی ۵۶ تا ۷۰ سال که دارای توانایی راه رفتن به صورت مستقل و سلامت جسمی و ذهنی بودند؛ انجام شد. آزمودنی ها در پنج وضعیت بدون ارتز و استفاده از چهار نوع ارتز (شامل کفی های پا از نوع بافت دار ریز و درشت در دو نوع منعطف و سخت) مورد مقایسه قرار گرفتند. به منظور ثبت فعالیت الکتریکی، ۸ الکترود بر روی عضلات درشت نی قدامی، دوقلو داخلی، پهن داخلی، پهن خارجی، دو سر رانی، نیم وتر، سرینی و راست کننده ستون فقرات در محل مهره ۳ کمری قرار داده شدند. یافته ها: میزان طیف فرکانس فعالیت عضلات درشت نی قدامی و پهن داخلی در مردان نسبت به زنان افزایش آماری معنی داری نشان داد ($P < 0.05$). فرکانس عضله پهن داخلی در شرایط راه رفتن با ارتز بافت دار درشت نسبت به شرایط راه رفتن بدون کفی افزایش آماری معنی داری داشت ($P < 0.05$). ارتز بافت دار درشت منعطف نسبت به ارتز بافت دار ریز از نظر راحتی، معنی دار بود ($P < 0.05$). زمان اتکا در هیچیک از شرایط از نظر آماری معنی دار نبود. نتیجه گیری: افزایش فرکانس الکترومایوگرافی عضله پهن داخلی هنگام استفاده از ارتز درشت منعطف می تواند در افزایش جذب شک و کاهش نرخ بارگذاری عمودی وارد بر پا موثر باشد که این به خودی خود سبب کاهش خطر آسیب در اندام تحتانی افراد بالای ۵۵ سال می گردد.

کلمات کلیدی:

Orthoses, Electromyography, Lower Limb Muscles, ارتز، الکترومایوگرافی، عضلات اندام تحتانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1723544>

